

DET FOLKEBIBLIOTEK
-5.FEBR 1981
SMAATRYKSAFG.

solidarit

Udgivet af partiet
Venstresocialisterne,
Bilgråvej 32, 2200 N
Tlf. (01) 35 44 44,
kl. 12-18
Sats: SOLIDARITET
Tryk: SP-Bladforlag A/S
Ansv. red. John Nielsen
Foto: ALFA - 2 maj - BP

Venstresocialisternes
udgivningsavis
September 1980

Tillidsmandskonferencen d. 4.-5. oktober

BRUG ERFARINGERNE

Felles-tillidsmandsgrupperne i København og Ålborg indbyrdes d. 4.-5. oktober, til landsdækkende konference om Øverenskomstfornyelsen foråret 1981. Konferencen skal drøfte, hvordan kampen mod indkomspolitikken føres videre. Overalt har arbejdspladser og fagforeninger rejst kravene om fuld dyrtidsdækning, 35-timers arbejdsuge, 45 kroner i mindsteløn o.s.v. — men det alene gør det ikke. Der skal skabes aktivitet og magt bag kravene, hvis de skal gennemføres.

Protester eller koordinering

Uanset om der bliver ofret forhandlinger eller regeringsindgreb, vil LO ikke støtte arbejdspladsernes krav. Kampen skal føres udenom LO, og uden illusioner og appeller om at »stå fast på arbejdspladsernes krav«. Konferencen kan

blive et startskud for de arbejdspladser og brancher, der virkelig mener, at der skal føres kamp.

Men konferencen vil ikke være meget værd, hvis den, ligesom de tidligere konferencer, kun vedtager at protestere mod regering og folketing og arbejdsfagforeningens nulpolitik. Konferencen må blive et udtryk for den vilje og styrke, der er på arbejdspladserne. Der må holdes møder på arbejdspladserne, hvor man diskuterer, hvordan man lokalt kan kæmpe for OK-kravene, og hvordan den enkelte arbejdsplads kan indgå i en landsdækkende kamp mod indkomspolitikken. Her må lokale aktioner, støtte til aktionerede arbejdspladser og en kampagne for hovedkravene stå i centrum.

Konferencen må beslutte, hvordan der skabes et kampfællesskab indenfor de enkelte brancher, hvordan

arbejdspladserne går i kamp for de samme krav på skift og støtter hinanden i kampen.

Der må henvises til de branchekampe for fælles krav, der er blevet ført indenfor Lager& Handel i København, Frysehushandlernes, isolatørarbejderne, ja også 35-timers aktionen på B&W-aen i 1976 må trækkes frem som eksempel på, hvilke ting der skal sættes i gang.

Vedtager konferencen et sådant kampprogram, skal der nedsettes et aktionsudvalg med repræsentanter for de brancher og arbejdspladser, der er villige til at aktionere.

I marts konferencen vedtog jo et udmærket aktionsprogram, som søgte at rejse aktiviteter på arbejdspladserne. Bla. var de forsamlende tillidsmænd enige om at gå tilbage på arbejdspladserne og mobilisere for et bedre og mere koordineret strejke-

støttearbejde, men dette er i vid udstrækning ikke blevet fulgt op, og det må være de tillidsmænd, der vedtog aktionsprogrammet, der må lastes for dette.

Brug erfaringerne

Skal den kommende konference være effektiv og efter hensigten, må der konkrete driftelser til om hvilke aktiviteter, konferencen skal sætte igang. Hvilke erfaringer, gode som dårlige, kan vi lære af og bruge til at gøre overenskomstkampen mere slagkraftig og koordineret.

Erfaringerne fra årets strejke må frem, de er flere gange blevet fremført i felles-tillidsmandsgruppen, og de må videregives.

Hvilke ting kan arbejdspladserne lære af strejkerne på Benzinben, Rustfri Stålmonter, Fredericia Bryggeri, Silkeborg tekstilfabrik og

Svaneparken. Hvordan greb kølehusarbejderne, lagerarbejderne og isolatørarbejderne deres branchekamp an, hvordan kan andre gøre det?

Hvordan kan den samlede arbejderklasse lære at koordinere de lokale kampe til en landsdækkende kamp, der afviser krisepolitikken og sikrer en god overenskomst. C.E.

Erfaringerne fra bla. bryggeriarbejdernes kamp mod ny teknik må frem.

I mådeholdets navn?

De siger, at der er krise. Men hvad er det for en krise. Arbejdskraften har aldrig været bedre uddannet. Produktionsmidlerne har aldrig været mere effektive. Industrien har kunnet producere stadig mere de sidste 10 år uden at øge beskæftigelsen. Produktionsmidlerne er der, arbejdskraften er der. Og en lang række af arbejderklassens behov er ikke opfyldt. Boliger, daginstitutioner osv. Hvorfor bliver ressourcerne så ikke brugt?

Det viser tydeligt, at det kapitalistiske system ikke kan sikre opfyldelsen af lønarbejdernes behov. Ikke kan sikre, at den stigende produktivitet fører til en stadig forbedring af arbejderens levevilkår og nedsat arbejdstid. Ikke desto mindre er det et krav, der skal opfyldes.

Næsten allekapitalistiske lande har undersøgt på betalingsbalancen. Afrundet er overfyldt. Alle regeringer siger det samme: Lønnen skal ned for at fjerne betalingsbalanceunderskuddet. Det eneste resultat vil være en generel senkning af arbejderens levestandard. Uden andre virkninger end at kapitalisterne bliver rigere!

Endnu en overenskomst står for døren. For arbejderklassen er udsigterne ikke særligt lovende, 10 års krisepolitik, indgreb i de sidste 3 overenskomstforhandlinger, nedskæringer der fejler alle

drømme om velfærdssamfund af bordet.

Oveni skal så lægges arbejdsgiverens krav om fjernelse af dyrtidsreguleringen og garantibelønnen og afskaffelse af lønglindingen. Regeringens formlinger om mådehold, og Thomas Nielsens gode råd om ikke at stille for store lønkrav, for "så vil regeringen gribe ind". Og dette var oven i købet et råd til en relativt lav lønnet gruppe, nemlig kommunalarbejdere.

Kapitalen skal have det godt for at arbejderne skal få det godt, siger de. Derfor vil en fagtop domineret af socialdemokrater heller ikke mobilisere fagbevægelsen til den kamp der er nødvendig for at kæmpe arbejdspladsernes og fagforeningernes krav igennem. De vil i stedet mane til mådehold og samfundssind og henviser til den betrængte økonomi og afgrunden. De vil måske oven i købet forsvare at kaste fagbevægelsen ud i en storhønlid på krøge der vil være totalt udvandede i forhold til arbejdspladsernes krav, som det skete i forbindelse med "kolonihavestrejken" i 1973, for med kyndighed at godkende et politisk forlig der rummer ØD eller en ØD-ignende opstart. Og dermed vil arbejderklassen være totalt demobiliseret i forhold til det politiske indgreb vi ved vil komme efter overenskomstforhandlingerne.

VS mener ikke, at overenskomstkravene skal stilles ud fra profit eller classesamarbejdsinteresser, men ud fra, hvad der er arbejderklassens behov. Kravene om fuld dyrtidsdækning, 45 kr. i garanteret mindsteløn, 35 timers arbejdsuge, 30 timer på skifteløst, med fuld lønkompenstation og uden tempoforøgelse, væk med alle tidsgrænser i retten til understøttelse og fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste er i dag de krav, som bedst tilgodeser arbejderklassens behov.

Vi tror ikke disse krav bliver indfriet af sig selv: Arbejdsgiverne står stærkt med 200.000 arbejdsløse over for sig. Heller ikke fra LO kan vi forvente en aktiv indsats, deres tanker går en anden vej. Skal der røkes ved dette styrkeforhold er det nødvendigt indenfor de faglige organisationer at samle om de nævnte behov og fastholde dem.

Det sker først og fremmest ved at vi på arbejdspladserne og indenfor fagforeningerne forholder os til tillidsmandsbewæggelsen som en kraft, der skal gøres koordinerende og effektiv ift. kampagne, konflikten m.v.

Det sker endvidere ved at vi agitere for efterårets konferencer og på konferencerne presse på, for at de faktisk kan blive udfarende.

»I MORMORS KOLONHAVE«

Udsigterne for overenskomstforhandlingerne 1981 tegner alt andet end lys. LO præker den smalle vej, og regeringen har på forhånd meddelt, at eventuelle forbedringer ved overenskomsten vil blive inddraget gennem skatter og afgifter. SOLIDARITET har talt med Jens Stokbæk, skibsbøger, der har været på B&W siden 1970, hvor han nu er sikkerhedsrepræsentant. Derudover sidder Jens i VS' faglige landsudvalg. Han siger om udsigterne for overenskomstsituationen:

»De væsentligste krav ved denne overenskomst er 1) mindstelønskravet, hvor lønnen skal op på 45 kr., 2) kravet om fuld dyrtidsdækning og 3) arbejdsledsagetil tallet på 35 timer, med fuld lønkompenstation og uden tempooprunding. Måske kommer der en form for arbejdsledsættelse. Det er svært at sige hvordan, men det kan f.eks. blive Metals forslag om at gå tidligere hjem om fredagen. Det er klart, at vi så stadig må kæmpe for, at nedskættelsen skal fordeles over hele ugen, således at vi får 7 ti-

mers arbejdsdag. Men den fulde lønkompenstation kommer ikke igennem uden sværlag fra arbejderklassens side. Og uden fuld lønkompenstation er en arbejdsledsættelse reelt kun arbejdsfordeling.

Allerede nu må efterårsgeneralforbudsaktionerne i klubber og fagforeninger bruges til gennem en diskussion af mulige aktionsformer for at forberede overenskomstsituationen. Her må problemerne rejses. En anden mulighed er studiekredse. F.eks. har vi i de seneste år diskuteret overenskom-

ster og andre forhold på arbejdspladsen i en studiekreds på B&W. Det er væsentligt gennem sådanne aktiviteter at få alle eller anden koordinering igang.»

Storkonflikt

1973 var den sidste »normale» overenskomstsituation uden regeringsindgreb. Dengang var var der en stor overenskomststrejke, den såkaldte »kolonihavestrejke», hvor man ironisk sagde, at 250.000 arbejdere var kastet ud i kamp for 10 øre mere i timen — men, fortsætter Jens Stokbæk, vi mærkede det udenomskaitiske system omkring forhandlingerne. Det hele foregik på toppan, og vi fik ikke tid til at vide, men blev blot sendt ud i konflikt. Det var helt passiviserende. Derfor blev den kaldt kolonihavestrejken. Samfundet kørte også videre, uden at man rigtig mærkede konflikten.

I sådanne situationer må man prøve at aktivere folk, f.eks. ved at indkalde til informationsmøder, simpelt hen fordi folk ingen oplysninger får om, hvad der foregår.

Kolonihavestrejken læmte strejkekasserne lynhurtigt. En strejke i dag må være helt anderledes kort og konstant. F.eks. ville en lukning for benzinen have slagkraft. De borgerlige partier ville selvfølgelig straks råbe om indgreb, og måske ville det fore til val. Det må så være arbejderklassens styrke, som er afgørende for hvor meget der kommer igennem af loven.

Det er LO, som udtager konfliktozonerne, men vi må rejse kamp på generalforbudsaktionerne, som kan presse fagtoppen. F.eks. pege på, at transport og elforsyning er vitale områder, der må udtages.

net — ligesom dyrtidsreguleringen. Deres motiver er at øge splittelsen. Taktreguleringen udgør trods alt et lille sikkerhedsnet mod realønsfald. Derfor støtter VS aktuelt kravet om 100% taktregulering, men med ens portioner til alle. I den sammenhæng må taktreguleringen også genindføres i beregningen af arbejdsledsundersøttelsen, hvor den blev fjernet på 1.1.80. På længere sigt skal der dog tages og opgør med hele tjenestemændsbegrebet, det stive lønssystem, herunder taktreguleringen, og den manglende aktionsret m.m.

I stedet må der opstilles krav om et bevægtligt lønssystem, fuld dyrtidsdækning, en høj fast timeløn, og indførelse af et solidt lønssystem med generelle forbedringer til alle.

AK

Indgreb hver gang

Vi går herefter over til at diskutere overenskomstsituationerne 1975, 1977 og 1979, hvor der har været regeringsindblanding hver gang. Jens Stokbæk fortæller:

»Den største manifestation imod et regeringsindgreb var i 1956, hvor arbejdere protesterede mod en socialdemokratisk regering. Det gav resultater dengang. I 1975 blev 1973-overenskomsten forlængt ved lovindgreb, og i 1977 har der været forhandlet under rammer, og mæglingsskitten blev opbyret til lov. I 1979 har der været et direkte indgreb, alt sammen som led i indkomspolitikken, der har ført til en kraftig udhuling af reallonnen. Derfor er det nødvendigt at bekæmpe indkomspolitikken også mellem overenskomstforhandlingerne, og vi må arbejde på at bryde normalloonsmidlet og få et bevægtligt lønssystem i alle overenskomster.

Jens Stokbæk peger på, at arbejdspladserne derfor må have deres rolle nu: »Vi må opbygge fonde på klubplan. Hvis der ikke kommer resultater ud af overenskomsten, må man prøve at kæmpe dem igennem bagfærd. Det overordnede mål er en god overenskomst for hele ar-

bejdsmarkedet, både privat og offentligt. Men jo dårligere overenskomst, jo flere kampe vil der komme bag efter.

Der er mange ting, som betyder en tættere binding til klassamarbejdet: Det fagretlige system, samarbejdsudvalg, teknologifakta, repræsentanter i aktieselskabsbestyrelser, de centralistiske forhandlinger, amtscentre, forbundenes industripolitik o.s.v. Generelt søger forbundene at udnytte overenskomsten til en tættere binding på disse områder, samtidig med at de reelt støtter indkomspolitikken, bl.a. gennem reparationsforhandlinger.

Organisering & solidaritet

Det må derfor være vores opgave at opbygge tillidsmandsringe og branchearbejdsgremser, som kan tage kampen op mod arbejdsforbudslovene, både nu og på længere sigt. Derigennem kan vi bekæmpe produktionsflytninger indenfor en koncern og bekæmpe, at arbejdspladser spides ud mod hinanden, som f.eks. når værtene placerer sine ordrer på nært hold.

På den enkelte arbejdsplads må holdes arbejder-

moder, hvor konsekvenserne af overenskomstforhandlingerne diskuteres. Her må vi vise, hvorledes problemerne hænger sammen med indkomspolitikken og nedskæringerne. Vi må fremhæve, at regeringen vil opstille en ramme for, hvad man vil tillade på arbejdsmarkedet. Desuden må vi pege på, at vi kan forvente et indgreb efter overenskomsten under alle omstændigheder og usædvanligt resultat gennem højere moms, devaluering el.lign. — simpelt hen fordi krisen fortsætter.

Nok er arbejdsforbudsloven offensiv, men vi har mulighed for at svare igen med en større grad af organisering og solidaritet. Ingen arbejdsplads kan i dag vinde kampen isoleret, så derfor er det i væsentlig grad nødvendigt. Bevidstheden i arbejderklassen er i dag langt større end i begyndelsen af 1970'erne,» slutter Jens Stokbæk.

»Det er ikke længere blot de højtlønnede arbejdere, som aktionerer. Under krisen er nye grupper kommet i bevægelse: de lavtlønnede, dele af de offentligt ansatte o.s.v. Vi må simpelt hen arbejde for at den nødvendige styrke og solidaritet er til stede.»

307

1973: 250.000 i kamp for 10 øre.

TAKTREGULERING

Taktreguleringen skal omlægges. Ens dækning for alle. Det stive lønssystem skal brydes. De laveste lønrammer skal fjernes. Tjenestemændene skal forlange aktionsret.

Det gældende statslige lønssystem for tjenestemænd og overenskomstsansatte er forældet. Det bygger på højkonjunktursforventninger om fortsat lønfremsgang og et halv-militaristisk stillingsudværgningssystem. — Bare forhold dig i ro, lønnen stiger af sig selv, og jo mere emeraldende du er i dit job, desto højere løn.

Siden 1975 er botten imidlertid vendt. 20% realloonsnedgang og stigende utover bland offentlig ansættelse. Som kompensation fik FTF- og AC-toppen indført taktregulering: Lønfremsgang

indenfor LO-området fører automatisk til lønfremsgang for tjenestemændene. Reguleringen er rystende assial, da det sker som en procentdel af lønnen. (Siden 1975 har de lavestlønede fået 6.848 kr. og de højest lønede 27.848 kr.)

Reguleringen er også hæmmende for udviklingen af en lønarbejderbevidsthed blandt tjenestemændene. Det er bare de andre, der skal føre lønkamp. Tjenestemændene må og kan ikke osv.

Arbejdsgiverne har forlangt taktreguleringen (fjer-

FOR LØSE DYRTIDSDÆKNING

Arbejdsgiverforeningen har igennem de seneste år fort et massivt propaganda-felttog mod den automatiske dyrtidsregulering. Dette er ud fra ønsket om at føre en endnu hårdere politik — og sikre større profitter.

I dag giver dyrtidsdækningen kun ca. 50% dæk-

ning for prisstigningerne. For at imødegå realloonsudhuling, må der kræves en dyrtidsregulering, der giver 90% dækning. Dette betyder, at det altså et udtryk for, at reallonnen er adhølet med ca. 1900 kr. om året.

Kravet om fuld dyrtidsdækning må være et af arbejderklassens svar på de angreb som realloonsudhullet for. Dette uanset hvem det måtte være, der forsøger sig med sådanne angreb.

De fremtidige dyrtidsfor-

tioner på 90 øre pr. time betyder en forhøjet årslønnen på ca. 1900 kr., men da der kun gives halv dækning, er det altså et udtryk for, at reallonnen er adhølet med ca. 1900 kr. om året.

Kravet om fuld dyrtidsdækning er et helt centralt krav, for at diamme op mod realloonsudhulingen. KH

DE ARBEJDSLØSE OG OVERENSKOMSTERNE

De arbejdsløse »glemme« normalt i overenskomstforhandlingerne. Selv om mange godt ved, at de arbejdsløses situation har betydning for hele arbejderklassen.

Derfor må der gøres en særlig indsats for at rejse netop de krav, som vender sig mod arbejdsløsheden. Det gælder både for progressive klubber og fagforeninger, og ikke mindst for arbejdsløshedsbevægelsen.

Krav, som ligger lige for, er nedsat arbejdstid, væk

med overarbejde og skiftehold, nej til akkordarbejde og for faste bemandsnings-taler. Det er krav, som mindsker arbejdsløsheden.

Men ousse krav til løn og dyrtidsregulering har betydning for de arbejdsløse. Ikke kun fordi understøttelsen beredes derudfra, lisså vigtigt er det for de arbejdsløse, hvilke løn- og arbejdsforhold, man kan vende tilbage til, når man kommer i arbejde igen.

Derfor kommer krav af

særlig betydning for de arbejdsløse: Væk med 26-ugers regelen, børnepensjonsregulering og frigørelsesregulering, samt krav til understøttelses- støtte, store, specielt for de unge er det vigtigt, at kravet om umiddelbar ret til faglig organisering og ret til at modtage understøttelse, bliver rejst.

Endvidere bør man pege på, at der på trods af en krise med 150.000 arbejdsløse, sociale foringelser og forvarrede levevilkår eksisterer en lang række opgaver, som det er vigtigt for arbejderklassen bliver løst. Blot som et enkelt eksempel kan nævnes, at i boligområderne er der flere 100.000 boliger, der er forældede og nedslidte. Et konkret bud på, hvordan arbejdsløsheden også kan bekæmpes ville derfor være, at Byggefagenes Samvirkende arbejder for et nybyggeri på 40.000 boliger om året.

Selv om sådanne krav ikke direkte forhandles ved overenskomsten — da det er staten, som er »ansvarlig« — skal man alligevel benytte overenskomstsituationen til at rejse den slags krav. En stærk modstand på arbejdspladserne og i fagforeningerne mod angreb på de arbejdsløse vil sætte grænser for, hvor langt staten tør gå.

For at rejse disse krav med den nødvendige styrke, er det nødvendigt at de organiserede arbejdsløse selv går i spidsen. Arbejdsløse fra Kampagnegrupperne, fra Faglig Ungdoms Grup-

Konvojen samlede bl.a. ind til bryggeriarbejderne på Fredericia Bryggeri.

per af Arbejdsløse, fra arbejdsløshedsvalg og -klubber må selv tage ud på arbejdspladserne og argumentere for deres krav. Det må argumenteres mod splittelsen mellem arbejdsløse, og de som har arbejde, og der må argumenteres for, at det er en fælles kamp, der må føres.

Det gælder ousse i fagforeningerne. Det er en naturlig ting, at fagforeninger, som har støttet Kampagnegrupperne, inviterer en derfra til generalforsamlingen for at høre om de arbejdsløses krav, og hvordan man starter et arbejdsløshedsarbejde op. Det vil være en klar styrkelse, hvis det kan lade sig

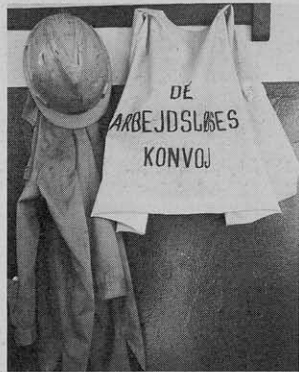
gøre at samle de arbejdsløse op i særlige klubber i fagforeningerne. I de — desværre få — fagforeninger, hvor der er et arbejdsløshedsudvalg eller -klub, skal de naturligvis selv tage det op. Derudover bør der gøres en speciel indsats fra fagforeningens side for at få de arbejdsløse til at møde op, da det er dem, som er sværest at få fat i.

Men det er ikke nok at lytte til de arbejdsløses krav. Det må følges op i handling, og de arbejdsløse må aktivt. Gode erfaringer med, at arbejdspladserne inddrager arbejdsløse i forhold til arbejds-kampe, bør ousse bruge ved denne overens-

komst. Det vil formentlig komme mange konflikter i løbet af vinteren og efteråret, som skal ses i lys af overenskomstforhandlingerne. Her kan de arbejdsløse direkte indgå i støtterarbejde: Hjælpe med at lave besædler, dele dem ud, sætte mærkater, tage rundt til andre arbejdspladser i branchen eller lokalområdet for at agitere for støtte. Endelig er det vigtigt, at arbejdsløse støtter blokader direkte.

Der er nok af muligheder, hvis viljen er til stede, og man mener noget, når man siger:

ARBEJDE/ARBEJDSLØSE — SAMME KAMP!

Fra overenskomstkampen i 1919:

8 TIMERS DAGEN VUNDET

De københavnske bygningsarbejdere startede kampen for 8 timers dagen gennem kun at arbejde 8 timer om dagen. Dette medførte en 3 måneders lock-out fra arbejdspladsernes side.

Andreas Fritzer, ledende syndikalist og medstifter af »Fagoppositionens sammen-slutnings«, fortæller i sine erindringer om kampen for 8 timers dagen:

Allerede i begyndelsen af 1919 blev det helt klart, at de københavnske bygningsarbejdere under indflydelse af de revolutionære elementer inden for fagoppositionen, som sagde, at nu havde man demonstreret længe nok for 8-timers dagen, nu skulle den gennemføres ved arbejderens direkte aktion, ikke ville godkende en ny overenskomst uden gennemførelse af dette krav, og fra 1. februar 1919 arbejdede de kun 8 timer hver dag. Stillet over for denne kampvilje hos arbejderne svarede arbejdspladserne ved at dekretere lock-out som modreaktion. Denne lock-out blev iværksat i februar 1919 og kom til at vare 3 måneder, men den blev en boomerang for dens ophavsmand, som blev kede af lægen, da de oplydte, de ikke kunne knække arbejderne med denne lock-

out. Resultatet blev, at de måtte gå med til indførelsen af 8 timers dagen og endda tillige acceptere andre faglige krav fra deres arbejdere for at få dem til at gå i arbejde igen.

Skovtur

I maj måned skulle arbejdet så genoptages, og efter at have oplydt arbejderens hovedkrav m.m. ved et møde i Arbejdsgiverforeningens, sluttede arbejds-giverne repræsentanter med at sige: »Nå, ja, så kan vi jo begynde på arbejdet i morgen!« »Næ, så sagde tømrer-svendens repræsentanter, »vi morgen har vi ikke tid, for vi har vedtaget at fejre denne sejr med en skov-tur!« Dagen efter tog tømrer-svendene så i skoven, og arbejds-giverne måtte nænt og roligt vente på, at tømrer-svendene kom på arbejde dagen efter. Det er et lille træk, som udmærket illustreret kampvillien og kamp-modet blandt arbejderne, ja hele stemningen i arbejderklassen på den tid.

Socialdemokratisk modstand

Hvor hård modstanden mod de tre københavnske bygningsarbejdere var under deres kamp, er formanden for Dansk Tømrer-Forbund, Peder Petersen, et godt eksempel på. Da Hus-tømrer-fagforening i København med hans indtrængende råd gik til kamp, nægtede DTF dem enhver understøttelse under den 14 uger lange kamp, men de kæmpende arbejdere klarede sig med egne og indsamlede midler (de sidstes betydelige størrelse viste den udbredte sympati hos de menige fagforeningsmedlemmer for kampen og dens formål) — og de københavnske tømrere fejrede ikke bare sejren med en skovtur, men også med at ekskludere Peder Petersen af deres fagforening, og kort efter vedtog og at udmedle sig af DTF »og alle dets kasser«. — Det sidste havde de dog ikke råd til i det lange løb, for da 20-ernes store arbejdsløshed kort efter satte ind, kunne de ikke klare sig uden den statsanerkendte og støttede arbejdsløsheds-kasse, så de måtte gå til Canossa og genindtræde i denne og i for-bundtet i 1926.

I øvrigt førte næsten hele

pressen foruden den officielle arbejderbevægelses vandslog« topledere en alvorlig hetz mod de kæmpende bygningsarbejdere,

og da de ikke alene vandt deres egen kamp for 8 timers dagen, men derved også gav det afgørende skub til det samme for de øvrige arbej-

dere, så har den senere socialdemokratiske historiskrivning i betydeligt omfang forlort og forvansket hele den side af historien.

Syndikalisternes udgaver deres eget blad på 15.000.

Ét skridt fremad!

450 fagligt aktive folk fra arbejdspladser i Københavns område udvekslede erfaringer, diskuterede overenskomstræv, arbejdsledshedsproblematik m.m. på konferencen den 13. september.

Nedskæringerne på de offentlige budgetter betyder deres en enorm forringelse af serviceniveauet for brugerne og er dermed endnu et angreb på levevilkårene – dels betyder det for de ansatte i den offentlige sektor endnu dårligere arbejdsforhold med øget arbejdsledsheds som følge af ansættelsesstop, genansættelsesstop, direkte fyringer, øget arbejdstempo – ting som går ud over det af det faglige indhold, som måtte være tilbage.

Mobilisering, sammenhold og koordinering

Det er kodoerene, og det er for at styrke disse ting, at konferencen blev afholdt. Initiativet blev taget bl.a. af Postarbejdernes Forbund på 1. marts konferencen i år. I juni sluttede planlægningsgruppen, De DKP-dominerede foreningerne og deres egen gruppe for at lave en konference den 6. december.

Konferencedatoen og ue-

nigheden om Socialdemokratiets rolle splittede de to flokke. Venstrefløjens fastholdt 13. september som dato, fordi en mobilisering blandt de offentligt ansatte er vigtig at sætte igang, inden overenskomstforhandlinger herig er etfæret. Forløbet af konferencen bekræftede fuldt ud dette.

Kravene

Koordineringen af overenskomstkampen skal ske omkring en række krav, som konferencen vedtog efter diskussion: *Generelle lønforhøjelser: Størst stigning til de lavestlønede; 45 kr. i mindsteløn – fjern de nedreste løntin; fuld dyrtidsækning – ens kronbeløb til alle; fuld takrregulering, med tilbagevirkende kraft – ens dækning for alle; 35 timers arbejdsuge – 30 timer på skiftelohd med fuld lønkomensation, uden tempooprkning; nej til overarbejde – afspædning af alt livsnødvendigt overarbejde; aktionsret for alle offentligt ansatte; 8 ugers barselsloven og 26 ugers barselslov til kvinder, 13 uger til mænd – fuld lønkomensation; ferjeforlængelsen konverte-*

res til flere stillinger; voret ved indførelse af ny teknologio.

Den største diskussion udsandt sig om kravene om fuld takrregulering, ens kronbeløb til alle, 35 timers arbejdsuge – 30 timer på skiftelohd.

KAP'erne karakteriserede de rejste krav som ønskeddel, som ikke tog højde for den nuværende mobilisering. Det blev avisst bl.a. ved at henvisne til at mange fagforeninger allerede har rejst f.eks. 35 timers krav flere gange, og at det ikke var et spørgsmål om at moderere kravene, men om at skaffe opbakning bag dem. For at sørge for, at der bliver en massiv bevægelse bag kravene, blev der nedat et koordinerings- og informationsudvalg, som bl.a. skal indkalde til solidaritetsma-

der, organisere indsamlinger, udsende materialer, iværksætte en kampagne, koordinere mellem brancher og sektorer, styrke det tværfaglige samarbejde. At deltagerkriteriet blev udvidet til også at omfatte fagligt aktive og ikke kun arbejdspladsvalgte, betød at aktive og oppositionsgrupper indenfor de store socialdemokratiske dominerede forbund og klubber såsom kommunalarbejderne og HK kunne delage og dermed bidrage med deres erfaringer og bringe diskussionerne tilbage på deres arbejdspladser.

Hvad viste de lokale erfaringer?

De viste, at det ikke kun er ved at nedlægge arbejdet, at der aktioneres. På Rigshospitalet arbejder en tværfaglig aktivitetsgruppe med at

informere og diskutere nedskæringerne overalt på hospitalet, bl.a. via ugentlig avis. De forsøger enkoordinering med de andre hospitaler. Svaneparken har opbygget en landsdækkende koordinering med de øvrige forsorgscenter. Lærere, forældre og elever i Gladsaxe kommune laver felles aktioner mod nedskæringerne på skoleansættelseskonto.

Andre erfaringer er nedstættelse af overenskomstgrupper, opbygge klubarbejde, forsøge at lave grupper af fællestilsattefolk, bruge pressen til at oplyse om nedskæringer.

Ude omkring på arbejdspladserne har man endvidere gjort erfaringer, der har resulteret i, at man må sige, net til deltagelse i nedskæringsbånd, som medarbejderne kan presse ind i via samarbejdsudvalgene.

Hovedindfælgene viste ligesvel som erfaringerne fra Svaneparken, hospitalerne osv., at enkeltstående aktioner meget ofte tabes, men meget hurtigt kan udvikle sig til politiske kampe, der udfordrer kommune, amt eller stat, og en vigtig erfaring er derfor solidariteten fra andre faggrupper og alliancen med brugerne af de offentlige serviceydere.

Efter vores mening var det en god og fremadrettet konference. Og vi håber, at det vil føre til en foretøgt kamp mod den statslige indkomst- og nedskæringspolitik, og at den vil give en massiv mobilisering bag overenskomstrævene.

*Bo Finssen, Svaneparken
Lea Nordenstoft, Hvidovre Socialforvaltning
Majken Jørgensen, Tårstrup Bibliotek*

Husker du vor skoletid?

Spar - spar - spar!

Vil må alle være med til at bære krisens byrder. Det offentlige må være tilbageholdende med sine udgifter. Sådan lyder fraserne.

Serviceydelsen i forringes, og det er de hårdest belastede, der rammes.

Ser man på de serviceområder, der forringes - Skoler, daginstitutioner, sygehuse - retter de sig især mod

Der er områder inden for folkeskolen, hvor det er let at skære ned - nemlig på antallet af lærere - og meget smart er lærerlønningerne da også den største udgiftspost inden for skoleområdet. Jo færre lærere - jo færre udgifter.

Men færre lærere vil bl.a. betyde:

- færre timer til specialundervisning,
- sammenlægning af klasser,
- forøgelse af klassekvotienten (i dag må der ifølge loven være 28),
- forflyttelse til andre skoler af valghold i 8.-10. skoleår.

Og nedskæringerne vil også ramme områder som lejrskoler, skolebiblioteker og lærerne vil få bevilliget færre timer til videreuddannelse.

Antallet af sociale tabere forøges

Konsekvenserne vil flere flere sociale tabere, og de vil selvfølgelig først og fremmest komme fra de såkaldte "grupper og nedskæringerne vil øge socialt antal af kommende sociale tabere.

stresst lærer, som ikke har tid til at tage sig af det enkelte barns problemer. Skolerne vil ende som de rene opbevaringsanstalter.

Umulige arbejdsbetingelser

Og lærernes arbejdsituation vil blive forværreret. Umulige arbejdsbetingelser vil skabe umulige børn og en stadig mere stresset lærer - ringen er sluttet.

Oveni er lærere skydeskibe for hertz og mistænkeliggørelse fra Fremskridtsfolk - på linie med alle andre offentligt ansatte.

Fælles kamp

Lærere, elever og forældre har en fælles interesse i at forandre denne situation og gå til kamp mod nedskæringerne.

Sig nej til en snæversynet timetæller, for vi har ikke stemmeret!

sammen mod nedskæringerne

Også i Gladsaxe kommune skal der spares på skoleområdet i de kommende år.

Men det vil lærere, elever og forældre ikke stillende acceptere. Derfor har de fundet sammen for at skabe debat mod nedskæringerne og sammen bekæmpe dem.

Der har været afholdt en plancheudstilling, som har været opstillet forskellige steder i kommunen, og som vil blive udstillet løbende forskellige steder i kommunens indtil kommunalbestyrelsen i slutningen af september vedtager kommu-

nens budget for 1981.

Men plancheudstilling alene gør det ikke. Cykeloptog under ledagelse af lastbil-orkester endevend ved Rådhuset også markeret modstanden mod nedskæringerne og en sirkusforestilling med deltagelse af elever, lærere og forældre har sat kød og blod på nedskæringerne.

Foreldreinformation

Alle forældre har på foreldremøder fået udleveret en avis, der fortæller om kon-

sekvenserne af nedskæringerne. Og Gladsaxe Fælles Elevråd har lavet klistermærker, som adværer mod nedskæringerne. Lærereforningen i Gladsaxe har sat en kampagne igang i lokaliserings - hedsedanskoncerter med adværingsmateriale. Alle skyts er sat ind.

Et samarbejde af denne art, hvor læreres, elevers og kampfællesskab koordineres kan være vejen til at tvinge nedskæringerne tilbage. Be gynd i jeres kommune!

børnene, de unge, kvinderne, de syge og de gamle, og omfanget af nedskæringerne er uhorst store.

Skolerne

Vil vi her dykke ned i skoleområdet, hvor besparelser og nedskæringerne vil øge socialt antal af kommende sociale tabere.

Sig nej til overbelastede klasser, for vi har ikke stemmeret! G.F.E.